

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci žalobce: **X. P. N.**, narozen dne x, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem X, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2017, čj. OAM-1065/ZA-ZA11-HA10-2016,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 12. 2016 jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce, neboť žalobcem uvedená údajně nová skutečnost týkající se záznamu v rejstříku za účast na

akcích politického hnutí v Hongkongu, jehož členem byl žalobce v letech 1991 až 1996, není novou skutečností. Ačkoli ji žalobce neuvedl v průběhu správního řízení o jeho předešlé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, objektivně mu musela být známa již tehdy a jde k jeho tíži, neuplatnil-li ji v prvním řízení. Žalobce žádným způsobem neprokázal špatný zdravotní stav své manželky a dcery, který uvedl jako další důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto tvrzení vyhodnotil jako účelové.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, dále v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a v neurčitosti výrokové části rozhodnutí. Neurčitost výrokové části je dána tím, že účastník řízení není identifikovaný všemi zákonem požadovanými údaji (žalobce nekonkretizoval, který identifikační údaj ve výroku rozhodnutí chybí), a nejsou v ní uvedena zákonná ustanovení, na základě nichž žalovaný rozhodoval. Žalovaný porušil § 3 správního řádu tím, že nevyzval žalobce k doložení dokladů, sám relevantní důkazy neopatřil, neprovedl žalobcem navrhované důkazy (výslech žalobce, jeho manželky a dcery) a jejich neprovedení v rozhodnutí neodůvodnil. Ohledně důkazního břemene poukázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (čl. 195 až 219), dle které je na žalovaném, aby si v případě pochybností o pravdivosti skutečností tvrzených žadatelem obstaral adekvátní důkazy, případně vyzval žadatele k jejich předložení. Žalobce dále uvedl, že v důsledku doby, která uplynula od předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zesílily jeho vazby k České republice. Jeho manželka žije spolu s jejich dvěma dětmi v Ř., dcera K. žije ve V. Rodina žalobce chce zůstat v České republice. V důsledku nuceného vycestování žalobce by byl značně ohrožen jeho rodinný a soukromý život.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 8. 2017 odmítl námitky žalobce a setrval na obsahu napadeného rozhodnutí, které považuje za správné. Poukázal na nepřezkoumatelnost žalobního návrhu z důvodu, že obsahuje toliko obecná tvrzení bez uvedení konkrétních vad, které mají zakládat nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, čj. 46 Az 17/2016-21, v němž se soud již vypořádal s námitkou neurčitosti výroku rozhodnutí z důvodu absence zákonem vyžadovaných identifikačních údajů žadatele, kterou zástupce žalobce opakovaně vznáší v případech svých klientů (neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu). Tuto námitku soud shledal v uvedeném rozhodnutí nedůvodnou. Žalovaný zopakoval (a v podrobnostech odkázal na své rozhodnutí), že běžné rodinné vazby nejsou azylově relevantním důvodem. Prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany nelze řešit sloučení rodiny, k tomu slouží pobytový status dle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení žaloby

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 27. 3. 2015 první žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou zaměřil především na přiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Jako důvod podání žádosti uvedl obavu z umístění do tábora pro odvykání ze závislosti na návykových látkách v důsledku pozitivního testu na návykové látky provedeného žalobci v rámci policejní kontroly. V táborech pro odvykání ze závislosti na návykových látkách jsou poměry horší než ve vězení, není v nich dostupná lékařská péče a lidé v nich jsou vystaveni nelidskému a ponižujícímu zacházení. Žalobce přitom nebyl uživatelem návykových látek, následné dva testy na návykové látky měly negativní výsledek. Dále uvedl, že na území České republiky žije od roku 2006, má zde manželku a tři děti. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 6. 2015, čj. OAM-56/LE-BE02-HA08-2015, tak, že žalobci nepřiznal mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Příběh žalobce vyhodnotil jako nevěrohodný, neboť žalobce po jím zmíněném zásahu policie žil v zemi původu po dobu dalších 9 měsíců bez jakéhokoli omezení ze strany státu, následně svobodně opustil jeho území a po opuštění země mu zastupitelské úřady opakovaně vystavily nové cestovní doklady. Skutečnost, že o mezinárodní ochranu žalobce požádal až po 8 letech pobytu v České republice, je dalším důvodem nevěrohodnosti tvrzeného příběhu. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 3. 2016, čj. 45 Az 1/2015 – 27, kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 7. 2016, čj. 5 Azs 79/2016 – 17.

Dne 16. 12. 2016 podal žalobce novou žádost o mezinárodní ochranu. V rámci poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že se do země původu nemůže vrátit, protože v době, kdy žil v Hongkongu (v letech 1991 - 1996), byl členem politického hnutí a účastnil se akcí tohoto hnutí zaměřených proti Vietnamu. O tom má i záznam v rejstříku. Po jeho návratu do vlasti (v roce 1996) pracoval v podniku, kam přišla policie provést testy na návykové látky a XX. Žalobce měl pozitivní test, což policie oznámila jeho rodičům, kteří reagovali negativně, matka chtěla spáchat sebevraždu, otec jej zavrhl. V zaměstnání žalobce přemístili do zařízení s horšími pracovními podmínkami. Jelikož se žalobci uvedené události jevily jako pomsta ze strany státu, rozhodl se opustit Vietnam. Několik let žil v Rusku. Poté se přestěhoval do České republiky, kde má nyní manželku a tři děti. Jako další důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl špatný zdravotní stav své rodiny (jeho manželka trpí chudokrevností a děti jsou dle jeho tvrzení také nemocné).

Součástí správního spisu jsou zprávy o zemi původu, a to informace Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2015 – Vietnam ze dne 13. 4. 2016, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 26. 5. 2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 o stavu lidských práv ve světě – Vietnam ze dne 24. 2. 2015, údaje Mezinárodní organizace pro migraci (OIM) o Vietnamu z května 2016, výroční zpráva Human Rights Watch 2017 – Vietnam ze dne 12. 1. 2017. Dalšími podklady pro vydání rozhodnutí byla samotná žádost o udělení mezinárodní ochrany, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, spisový materiál k první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vedené pod sp. zn. OAM-56/LE-BE02-2015 a informace z Cizineckého informačního systému.

Žalobce byl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámen dne 28. 2. 2017, přičemž požádal o stanovení lhůty k vyjádření k podkladům. Dne 7. 3. 2017 sdělil, že shromážděné podklady nejsou dostačující pro náležité zjištění skutkového stavu věci a následné rozhodnutí o jeho žádosti. K objasnění rodinné situace navrhl, aby žalovaný provedl pohovor s jeho manželkou a dcerou, případně i s žalobcem. Žalovaný neshledal nutnost provést navržené výslechy, neboť žalobce sám nedoložil doklady o zdravotním stavu manželky a dcery, ačkoli je navrhl k důkazu a přislíbil jejich doložení.

Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Z § 25 a § 10a odst. 2 zákona o azylu plyne, že žalovaný řízení o nepřijatelné žádosti o mezinárodní ochranu zastaví, aniž by přistupoval k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti, tedy k posouzení, zda skutečně opodstatňují udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Z § 10a písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná tehdy, pokud se opírá o novou skutečnost. Tou je přitom pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Nová právní úprava posuzování opakovaných žádostí účinná od 18. 12. 2015 v zásadě navazuje na již dříve ustálenou judikaturu správních soudů, z níž (konkrétně například z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, čj. 9 Azs 171/2014 – 31) plyne, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v takovém případě je nová skutečnost způsobitým podkladem pro nové řízení.

Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení

doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak toliko takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 – 96).

Žalobce předně namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalobce nebyl identifikován všemi zákonem požadovanými údaji a nejsou v něm uvedena zákonná ustanovení, na základě nichž žalovaný rozhodoval. Podle § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle odst. 2 téhož ustanovení se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 s. ř. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci, a to jménem, příjmením, datem narození a místem trvalého pobytu (§ 18 odst. 2 s. ř.). Žalobce ve své námitce neuvedl, který konkrétní identifikační údaj ve výrokové části napadeného rozhodnutí chybí. Z napadeného rozhodnutí je však patrné, že žalobce není identifikován místem trvalého pobytu. K tomu soud uvádí, že ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu (resp. místa faktického bydliště, neboť žalobce nemá na území ČR trvalý pobyt, dokonce mu bylo uděleno správní vyhoštění) nezpůsobilo neurčitost výrokové části rozhodnutí, neboť žalobce byl náležitě identifikován jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. V situaci, kdy žalobce nemá na území České republiky trvalý pobyt, ani nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby jej tímto údajem v rozhodnutí označil. Nad rámec uvedeného je třeba poznamenat, že smyslem citovaných zákonných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky založilo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí jediné v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou (viz rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2015, čj. 7 Azs 166/2015 – 48). Tato situace však v daném případě nenastala, žalobce byl označen

dostatečně tak, aby jej nebylo možné zaměnit s jinou osobou, k čemuž mj. slouží i evidenční číslo žadatele o mezinárodní ochranu, které bylo v rozhodnutí uvedeno. Absence kompetenčního ustanovení, na základě něhož bylo rozhodováno, rovněž nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V řízení totiž nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by žalovaný nebyl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ani v průběhu správního řízení nenamítal, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání napadeného rozhodnutí. Lze tedy uzavřít, že v posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, kdo byl účastníkem řízení, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

Žalobce svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil obavou z umístění do tábora pro odvykání ze závislosti na návykových látkách, ve kterých jsou umístění vystaveni nelidskému a ponižujícímu zacházení.

V opakované žádosti žalobce uvedl jako důvod, pro který by mu měla být udělena mezinárodní ochrana, skutečnost, že se v letech 1991-1996, kdy žil v Hongkongu, účastnil akcí místního hnutí zaměřených proti Vietnamu, o čemž má záznam v rejstříku. Dále uvedl, že v ČR má manželku a děti, přičemž zdravotní stav manželky a dcery je špatný. Opětovně zmínil i události související s provedením kontroly závislosti na návykových látkách policií. Právě uvedený důvod žádosti není nový, neboť na jeho posouzení bylo založeno rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i rozhodnutí soudů.

Pokud jde o skutečnost, že se žalobce v letech 1991 – 1996 účastnil v Hongkongu akcí místního hnutí zaměřených proti Vietnamu, nejde o skutečnost novou. Žalobce již v prvním správním řízení uvedl, že v letech 1991 – 1996 pobýval ilegálně v Hongkongu, kde spolu se skupinou dalších Vietnamců demonstroval proti vietnamskému režimu a proti pravidlům v azylovém táboře. Do Hongkongu přitom odešel za prací, nechtěl se do Vietnamu vrátit, ale byl deportován. Po návratu do Hongkongu byl tři dny v nějakém táboře, kde s ním policie udělala pohovory, a pak byl propuštěn do místa bydliště a mohl normálně žít. Teprve v roce 2000 měl incident s policií kvůli pozitivnímu testu na přítomnost návykových látek a v roce 2001 vycestoval do Ruska. Žalobce nicméně tehdy tuto skutečnost (demonstraci proti vietnamskému režimu a podmínkám v azylovém zařízení) neakcentoval jako důvod, pro který se obává návratu do země původu (obavy měl jen z toho, co by ho čekalo kvůli pozitivním testům na návykové látky), tedy pro něž žádal o udělení mezinárodní ochrany. Učinil tak až v současné žádosti poté, co jeho první žádost byla zamítnuta (rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bylo potvrzeno jak Krajským soudem v Praze, tak Nejvyšším správním soudem), a tedy v opětovné snaze získat status žadatele o mezinárodní ochranu, aby znovu nabyl pobytové oprávnění související s tímto statutem. Je tedy zjevné, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je toliko žádostí účelovou. Žalobce svoji protivietnamskou činnost v Hongkongu, po které následovaly 4 roky poklidného života ve Vietnamu bez potíží se státními orgány, popsal již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Nepochybně již tehdy mohl zmínit, že má kvůli demonstracím záznam v rejstříku, což ovšem jeho zapojení do demonstrací v Hongkongu nepropůjčuje novou kvalitu, neboť již v první žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že byl vyslýchán po deportaci do země původu policií,

příčemž poté neměl žádné potíže se státními orgány po dobu několika let. Následné potíže související s pozitivním testem na návykové látky připisoval právě tomu, že se v Hongkongu účastnil protirežimních demonstrací (viz protokol o pohovoru k žádosti z roku 2015). Tvrzení uplatněné v opakované žádosti se tedy nevztahuje k nové skutečnosti, které bez své viny nemohl žalobce uplatnit v řízení o první žádosti, jež probíhalo na jaře 2015. Podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu nelze považovat za opravný prostředek, jehož prostřednictvím by bylo možno dosáhnout přehodnocení pravomocného rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu.

Pokud jde o tvrzení týkající se špatného zdravotního stavu manželky a dcery žalobce, pak toto tvrzení žalobce žádným způsobem neprokázal, ačkoli předložení lékařských zpráv přislíbil v rámci seznámení s podklady dne 28. 2. 2017. Žalobce v této souvislosti namítl porušení ustanovení o správním řízení, kdy dle jeho názoru jej měl žalovaný vyzvat k doložení dokladů, případně sám relevantní důkazy opatřit, provést žalobcem navrhované důkazy (výslech žalobce, jeho manželky a dcery), popřípadě jejich neprovedení v rozhodnutí odůvodnit. K této námitce soud uvádí, že bylo povinností žalobce předložit důkazy k tvrzenému špatnému zdravotnímu stavu jeho manželky a dcery. Jedná se totiž o důkazy, které žalobce mohl opatřit bez jakýchkoli obtíží, a nelze tedy přenášet důkazní břemeno na žalovaného. Důkazní břemeno se v řízení o udělení mezinárodní ochrany zpravidla vychyluje na stranu žalovaného. Ovšem je tomu tak toliko v případech, kdy po žadateli o mezinárodní ochranu nelze spravedlivě požadovat, aby byl schopen prokázat svá tvrzení (např. v situaci, kdy žadatel utekl ze země původu za dramatických okolností). V posuzované věci se však o takový případ nejedná. Žalobce žije již po dobu 11 let na území ČR a má prokazovat své tvrzení o špatném zdravotním stavu své manželky a dcery. Manželka i dcera žalobce žijí rovněž na území ČR, mají zde proto zcela jistě i ošetřujícího lékaře a jsou-li jím ošetřovány, což by vzhledem k údajné závažnosti zdravotního stavu být měly, mají nepochybně k dispozici i řadu lékařských zpráv. Opatření lékařské zprávy tedy jednoznačně není spojeno s žádnými obtížemi. Jelikož žalobce nepředložil důkazy k prokázání svého tvrzení, ačkoli mu v tom nebránily žádné překážky (k jejich předložení se zavázal dne 28. 2. 2017 v přítomnosti svého zástupce, rozhodnutí bylo vydáno až dne 19. 6. 2017), postupoval žalovaný správně, když důkazy neopatřoval sám a ani neprovedl žalobcem navržené výslechy (manželky a dcery). Zdravotní stav žalobcovy manželky a dcery nelze dost dobře prokázat jejich výslechem ani pohovorem s žalobcem, neboť jde o otázku odbornou, k jejímuž osvědčení slouží lékařské zprávy. Žalovaný neprovedení navržených výslechů odůvodnil v potřebném rozsahu v druhém odstavci na třetí straně napadeného rozhodnutí. Soudu není zřejmé, jak mohl být údajně nedostatečným odůvodněním neprovedení navržených důkazů porušen § 36 odst. 3 s. ř. Povinnosti plynoucí z tohoto ustanovení žalovaný beze zbytku dostál, neboť po shromáždění všech podkladů pro vydání rozhodnutí vyzval žalobce, aby se s nimi seznámil a vyjádřil se k nim, což také žalobce učinil. K tomu je navíc třeba dodat, že zdravotní stav žalobcovy manželky a dcery se nikterak osobně nedotýká situace žalobce z toho pohledu, zda jemu osobně by v případě návratu do země původu hrozilo pronásledování z azylově relevantního důvodu nebo vznik vážné újmy. Nejde ani o skutečnost relevantní z pohledu mezinárodní ochrany (k tomu viz níže).

Žalobce dále namítl, že od rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu se změnila vazba žalobce na území České republiky, které jsou pochopitelně mnohem silnější

(žalobce je ženatý, má 3 děti). Zřejmým záměrem rodiny je spojit trvale svůj budoucí život s územím České republiky. K tomu soud uvádí, že rodinný a soukromý život, který žalobce vede na území České republiky, není z hlediska mezinárodní ochrany relevantní. Zásah do práva na rodinný a soukromý život žalobce je z hlediska mezinárodní ochrany relevantní jen tehdy, pokud by povinnost vycestovat do země původu představovala porušení extraterritoriálního účinku tohoto práva zakotveného např. v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [ve spojení s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Pouze v případě, že by návratem do země původu byl znemožněn rodinný či soukromý život v zemi původu, je legitimní zvažovat, zda přijímající stát není povinen umožnit žadateli o mezinárodní ochranu přenést jeho rodinný, resp. soukromý život na území přijímajícího státu, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu (viz rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, dále rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 – 65, a usnesení ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 Azs 29/2016 – 19). Z tvrzení žalobce uvedených v žalobě přitom nevyplývají žádné závažné okolnosti, které by bránily přenesení rodinného a soukromého života žalobce do země původu, žalobcova manželka i děti, které s ním žijí v domácnosti, evidentně mají vietnamské státní občanství. Ani nedoložené zdravotní problémy žalobcovy manželky a dcery (tj. anémie a vrozené onemocnění v oblasti krku – již operativně řešené) se nejeví být takového charakteru, že by vylučovaly jejich další léčbu v zemi původu, pokud se manželka s dcerou rozhodnou za účelem zachování rodinného soužití následovat žalobce a vrátit se do země původu. S nejstarší dcerou, která žije v R., se žalobce nestýká, pouze na ni platí výživné (viz protokol o pohovoru k žádosti z roku 2015), takže v tomto případě nelze považovat rodinný život za intenzivní, který by nebylo možno udržovat přeshraničně, např. občasnými návštěvami v jedné či druhé zemi. Lze proto uzavřít, že namítaná změna v intenzitě rodinných pout na území České republiky není relevantní z pohledu mezinárodní ochrany. Nejde tedy o důvod, který by zakládal přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Jak uvedl již žalovaný, záměr rodiny trvale spojit další rodinný život s územím České republiky nelze řešit žádostí o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Není-li tato situace řešitelná ani instituty posledně uvedeného zákona, je žalobce povinen opustit území České republiky a je jen na jeho rodinných příslušnících, kteří jsou oprávněni na území České republiky pobývat, zda jej budou následovat, nebo upřednostní setrvání v České republice.

Soud doplňuje, že žalovaný shromáždil dostatek zpráv o zemi původu, aby mohl na jejich podkladě zhodnotit, zda nedošlo v zemi původu ke změně situace ve vztahu k důvodům odchodu žalobce ze země a jím prezentovaným problémům, které tam měl mít, nebo pro které by se měl obávat návratu. Takové skutečnosti z nich nevyplývaly.

Soud tedy shrnuje, že žalovaný zcela správně vyhodnotil, že žalobce neuplatnil žádný nový důvod žádosti o mezinárodní ochranu, který by bez své viny nemohl uplatnit v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu a který by byl relevantní z pohledu azylu nebo doplňkové ochrany. Vzhledem k tomu dospěl soud k závěru, že žalobcova opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany není přípustná ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný tedy postupoval v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu se zákonem a řízení správně zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Neporušil přitom žádné ustanovení o řízení před správním orgánem.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. listopadu 2017

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce

Za správnost:

B. K.